

Gyümölcsök békéje

Csendélet: vérerezet — barackkal.

Őszibarack — vérerezettel.

*Kiskatonám, ne fagyasszon
hamar tél!*

*Bombázó mozsár
szilvamagod ne törje,
katonakisasszony!*

Naspolyád ízét ne fulassza a füst.

*Gránát-tölcsér aljába
nyelved ne furódjék.*

Ne kívánd ennyire e földet!

Ne fertőzd vérét, hogyha anyád.

Ne halj meg!

SZIKSZAI KÁROLY

Életfogytiglan

*Már emlékké vált ez a perc is és sűrűsödik a homály
mellemről leszakadnak éveim apró harangokként
zúgnak Szibériáig és a látnok befogja szemét
kedvesem hova vigyelek innét lesoványodva pénztelenül
magamba rejtve arcodat hova vigyelek
amikor már nem ígérünk egymásnak semmit
amikor már nincs mit befejezni
és mégis a remény a „talán” romantikájában fölizzik még
ez a délután zsarátnok egykori tűz a délutánban
fölteszem a lemezt tudom van még egy kis időnk
hát használjuk ki égessük emlékké ezeket a perceket is
rakjunk máglyát életünk leghosszabb részéből
még ha oly rövid volt is akár egy könyv mit
elolvasni elég egyszer hogy életünk részévé váljon
égessük el életünk leghosszabb részét
hogy veled maradhassak máshol
ahol nem hullik nap óra perc nem hullik belénk az idő
ahol nem kell arcunk elé emelni kezünket mert
nincs mit szégyellnünk abban a világban*

embertelen emberek hosszú lámpasorok

hajmeresztő egyenes utakon mutatják az utat ez a szabály
kezük nem kéz csak valami olyasmi
mosoly-aroma est-aroma és minden ami van
apró dobozokba műkedvelő színek hol nézők nem lehetünk
hát égessük el életem leghosszabb részét
hogy veled maradhassak ebben a délutánban
cellává építeni ezt az órát cellává építeni testedet
tudom van még egy kis időnk talán éppen elég
odakint hideg van szavakkal szibériáznak társaim
nem érdekelnek a szavak lemondtam lemondtam
mindenemet neked adtam kilakoltattam testemet
ahogy élted az életemet és most a nagy szavak ideje jönne
de nyelvemen aszály-idő sétál ítélve némaságra
ítélve örök magányra a szerelemben
hiába lesznek nők nőcskék kurvák szeretni lemondattál végleg
cellává építeni ezt az órát cellává építeni testedet
más illatokban más hajakban keresni egy eldobott pillanatot
ahogy lesz úgy lesz életünkben már csak az emlék
de rólad mesél a város és a városban minden utca
veled ébrednek a járdák és veled alszanak el
a szomszéd is kérdezne arcában ott a mondat
de elfordulok ahogy a sas hátrafordítja fejét
neked szól minden harang neked szólnak jövődő éveim
két levegővétel között a pillanat hosszú akár egy vonat
elfér közös életünk két lélegzetvétel között
és ez bármilyen különös nagy dolog ebben a világban
ebben az egymást becsapni aranyapám-világban
ebben a bor sör pálinka-világban
ebben a tartozom a világbanknak de a világ is
tartozik nekem-világban
talán a test talán a lélek
talán egybetart még a gondolat mozija
talán a „voltál” jelene mi egybetart
a fájdalom talán a fájdalom igen
amikor menekülnék önmagamtól undor-görcs dico dico
eskütlenül de ki előtt eskütlenül elhagyni ezt a szobát
ezt az ember-kosztümöt bevallani mindent amikor
azt mondod visszajössz de tudod hogy nem jössz vissza
bevallani ezeket a rohadt napokat
amikor széppé hazudjuk az utolsó pillanatot is
mert gyógyíthatatlan akár a rák
amikor morzsák hullanak körénk de miféle morzsák istenem
még néhány perc magadból aztán már az se aztán már
zuhanás vissza napokon heteken hónapokon a nincs-en
át magamig újra — de tudom nincs már annyi idő
hogy újra hogy akár — — —